

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ

Μόνος, ακίνητος, μέσα στον έκθαμβωτικό διάκοσμο του πολυτελούς σαλονιού, ντυμένος με κόκκινη τήβεννο, καταστόλιση από παντέλλες και πολυτίμιους λίκους, σπριζείται αλόγιστος σε μία πολυθρόνα. Τό ένα του χέρι ακουμπάει στη ράχι της, ενώ με τ' άλλο σκεπάζει τα μάτια του...

Είπε απ' τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι κάνουν τους άλλους να κλαίνε, μα τ' αδικά του δάκρυα δεν πρέπει κανένας να τ' αντικρύσει.

Είπε ακόμη νέος, ο άνθρωπος αυτός. Τό μουστάκι του και τό «μοσόν» του είνε μαύρα. 'Η μορφή του είνε λεπτή κι 'έντονη, με μέταπο άπαλό και κατάχλωμο. 'Η στάσι του δείχνει την αλαζονεία: Είνε τό αίσθημα που οδηγεί τις περισσότερες πράξεις του.

Βαθεία σιγή άπλώνεται γύρω του. Ο άνθρωπος αυτός όνειρο-πολεί και κλαίει...

Ο άνθρωπος αυτός έχει ένα όνομα τρομερό...

Όνομάζεται Ρισελιέ!

Τό μέγαρό του, τό λαμπρό μέγαρο του καρδινάλιου Ρισελιέ, μόλις έχει τελειώσει. Αυτό τό ίδιο πρωτό του Μαρτίου του 1626, ό Ρισελιέ τό τό έγκαινιάσει με μία επίσημη λειτουργία, την όποια θα τελήσει ό ίδιος στό παρεκκλήσιό του. Προσκάλεισσε στό έγκαινία και την Αύλη, τους βασιλικούς πρίγκηπας και τις πριγκίπισσες, τους φίλους του, τους έγχθρους του, όλον τον κόσμο τέλος, για να τους δείξει την μεγαλοπρέπεια του, για να τους γοητεύσει με τον πλοΐτο του.

Και να τί σκέπτεται τώρα:

—Αυτή όμως δεν θάρρη... Μου παράγγειλε με έναν ίπποκόμο της—σάν να ήμουν ίπποκόμος—ότι πολύ λίγο την ενδιαφέρει αυτή ή τελετή, ή όποια είνε άσώπσο ή έπισημοποίησης της παντοδυναμίας μου!... 'Αχ, με συντριβει με την περιφρόνησι της... Με ταπεινώνει, με νικάει αυτή, μία γυνίκα, έμμένα που κυθερνά όλόκληρο βασιλείο!... 'Ω, βασιλίσα μου!... Τι να κάνω ;... Τι να έπιχειρήσω ;... Ποιά δόξα πρέπει έπιτέλους να προστεή στην τόση άγλη μου, για να με προσέξω ;... 'Όλα ;... 'Όλα θα τάδωνα, και δόξα, και πλοΐτο, και τ' α βασιλεία της γης όλα, και τή ζωή μου άκόμη, για μία ματιά, για ένα ενοϊκό βλέμμα της βασιλίσης, της βασιλίσης μου: Τής 'Αννας Αύστριακής!... 'Αχ, δεν θάρρη Αυτή!...

Μία φωνή μουρμουρίζει πλάγι του, έκεινή τή στιγμή:

—Πανιερώτατε, ή Μεγαλειότης Της έφθασε στό παρεκκλήσιό!

Ό καρδινάλιος άνατηθάει. Μπροστά του όποκλίνεται ένας καλόγηρος, με κεφάλι κοκκαλιάρικο, με γενειάδα, με χαμόγελο κυνικό—μπορεί να είνε όμως κι' άφέλης!—με μάτια άθωα—ίσως κι' αθάναη!—με κορμοστασία άσπαφόρου μπράβου κρυμμένη στό ράσο του, ένας διαβολο-Καπουκίνος τελοσπάντων ψηλόλιγνος κι' ύπουλος.

Κατάχλωμος, ό Ρισελιέ, τόν άρπάξει απ' τό μπράτσο και τού ψιθυρίζει:

—Κορινιάν!... Τι μου λές, Κορινιάν ;

—Λέω, ότι σε λίγο θα Τήν όητε να σάς χαρίζη τό πρώτο χαμόγελό της!

—'Αχ, θα γελειόσαι! τραυλίσει ό καρδινάλιος.

—Λέω, ότι άρκει να θέλετε, κι' 'Εκείνη θα γίνη δική σας!

—'Ε, καλόγερε!... 'Ε, καπουκί-νε!... Μήπως σάλεψαν τ' α λογικά σου ;

—Πανιερώτατε!... Ό αδελφός Κο-

ρινιάν σ' ας έχει άποδείξει—όποθώτο!—ότι ξερεί θαυμάσια τό έ-πάγγελμά του ως κατασκόπου... Ξερεί, και να βλέπη και ν' άκούη... και... κι' όταν τό καλέη ή περίστασι, να λήη κι' αυτός τό λογάκι του!

—Πώς ; ξεφωνίζει άνατριχιάζοντας ό Ρισελιέ. Είπες κάτι, έ-σού ;... Τι ; Σε ποιόν ;

—Πανιερώτατε, αυτή τή στιγμή έπιστρέφω απ' τό Λούβρο... 'Εκει είδα την ντέ Ξιθραί... δηλαδή την έμπιστη άπεσταλμένη σας πλησίον της βασιλίσης... 'Ακούστε με, έκλαμπτότατε: 'Η Αικατερίνη ή Μεγάλη είχε τ' ανάκτορα του Κεραμεικού, ό βασιλεύς έχει τό Λούβρο του, ή Μαρία των Μεδίκων έχει τό Λουξεμβούργο της... Καί μόνον ή 'Αννα ή Αύστριακή δεν έχει τίποτε!... 'Ενώ, έσεις, πανιερώτατε, έχετε... με καταλαβαίνετε ;... 'Εχετε αυτό τό μέγαρό σας, πού είνε μεγαλοπρεπές σάν τόν Κεραμεικό, εύρόχωρο σάν τό Λούβρο, κομψό σάν τό Λουξεμβούργο...

—'Ω! ψιθυρίζει ό Ρισελιέ μ' έκστασι. Τι όνειρο!... Τι εύθυχία!... 'Αχ, αν ήθελε να καταδεχτή... να...

—Νά δεχτή ;... 'Ω, πανιερώτατε!... Μπορεί να είνε ένας μεγαλοφυής πρωθυπουργός, μα δεν ξερείτε καθόλου τις γυνίκες έπως τις έέρω έγώ ό ταπεινός αδελφός Κορινιάν!... 'Εχω κι' έγώ τή διπλωματία μου, ή όποια είνε άπόλυτος στη διάθεσί σας... Είπα λοιπόν τό λογάκι μου στό αυτί της κυρίας ντέ Ξιθραί. Είπα... μα την πίστι μου τόλμησα να πώ, ότι αυτό τό μέγαρό, τό όποιο θαμπώνει όλον τόν κόσμο, πέν χριστιχη για τόν καρδινάλιο, αλλά για μία ένδοξη βασιλίσα, και...

—Τελείωνε!... Τελείωνε!... λαχανιάζει ό Ρισελιέ.

... κι' ή ένδοξη βασιλίσα τώρα, περιμένει, πανιερώτατε, την έπιθεσάωσι των λόγων μου!... Πότε θέλετε να κομίσω στό Λούβρο την έπιστολή, την όποια θα γράψετε στη βασιλίσα 'Αννα την Αύστριακή, πανιερώτατε ;

Ό καρδινάλιος, έκθαμβός, τινίγει ένα έντονο μουγκρητό έλπίδος. Κλείνει τ' α μάτια του. Πιέζει τό στήθος του και με κ' α δύο του τ' α χέρια. Κι' ύστερα, θαυμαϊμένος άκόμη, μεθυμένος, με βραχνή φωνή, πού τρεμολίζει απ' τό πάθος, λέει:

—'Απόψε... κατά τό μεσάνυχτα... θα σέ περιμένω στό σπίτι τό άλλο... έκει στη «Βασιλική Πλατεία»!...

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος μαυροντυμένος, άπομακρύνεται απ' την κουρτίνα, πίσω απ' την όποια κρυφάκουγε ως τότε. 'Υστερα, διασχίζει τό σκοτεινό δωμάτιο— μέσα στό όποιο παραμόνευε ως τότε—κι' ξεφωνίζεται στους διαδρόμους του μεγάρου του καρδινάλιου.

Ό αδελφός Κορινιάν όποκλίνεται ταπεινά τώρα, και κατευθύνεται πρός την πόρτα του σαλονιού, την όποια άνοίγει... μα έκει σκοντάφτει περιεθός σε κάποιον, ό όποιος ήταν έτοιμος να μπη.

Και μπαίνει αυτός ό κάποιος. Είνε κοντόγυδρος, κοιλάρης, έκτρομα σωστό, με πρόσωπο άτριχο, με άνήσυχο σάν μούτσουνο κατασκόπου.

—Ρασκάς! όρλιάκι! ό καπουκί-νος. Πάντοτε θα μπερδεύεσαι στα πόδια μου, τελοσπάντων ;

—Κορινιάν! τρίχει τ' α δόντια του τό έκτρομα. Κι' έού στα ίγνη μου έπάνω, θα πάλαισα διαρκώς ;

—Μου παραφαρτώνεσαι, μικρέ μου Ρασκάς!

—Με παραζαλίζεις, γίγαντά μου, Κορινιάν!...

Ό Κορινιάν σκύβει, για να κεραυνοβόληση με μία κατάρα τόν άντίπαλό του. Κι' ό Ρασκάς άνορβώνεται στις μύτες τών παπουτσιών του, για να βρσίση τόν Κορινιάν Στ.αυατσούν, όμως. 'Αλληλοτρώνονται με τ' α μάτια από ζήλια, οι δύο αυτοί κατασκόποι, και μουγκρίζουν την ίδια σι-

'Η 'Αννα ντέ Λεσπάρ

γυή κι' οι δύο τους :

—Θά ξαναβουδούμε!

—Ο Ρισελιέ λαχάνιασε, έντομεταξύ.

—Ο Ρασκάς, κατασκονισμένος από οδοιπόρος, που δέν πρόλαθε να έρεσκονισθί, προχωρεί γοργά και πολλαπλασιάζει τις ύποκλισεις του, για να κινήση επίτελους την προσοχή του καρδινάλιου.

—Εκείνος τόν «πέρνει μυρωδιά», στά τελευταία. 'Αμέσως, κι' ό έρωσ και τό πάθος, κι' ή μανιώδης δίψα για ή λατρευτή του, έξαφανίζονται. Τό ξαναμμένο πρόσωπό του ξανασκοτεινίζει άπ' τις φροντίδες. Τά μάτια του γίνονται παγερά, έξεταστικά. Κι' έξαφνα ρωτάει :

—Τί γίνεται ή κυρία ντέ Λεσπάρ ;

—Ο κατάσκοπος σπηλώνει τό κορμί του, και πετάει μιά λέξι μόνο :

—Πέθανε!

—Ο καρδινάλιος γίνεται σκυθρωπότερος. Μιά καινούργια βαθεία ρυτίδα αυλακάνει τό άδυσώπητο μέτωπό του. Σαφικά, ένα χαμογέλο τόν δείχνει, ότι βρήκε επίτελους την ειδησι εύχάριστη!... Τό μίσος αυτού τού άθρώπου εινε τρομερό, όπως κι' ή άγάτη του. Κυτάζει τώρα τόν κατάσκοπο, ό οποίος υποκλίνεται βαθεία μπροστά του. Και λέει, χαμηλόφωνα :

—Πέθανε!... Καλά!... Πές μου τώρα, ποιάς τής. «Βοήθησε» να πεθάνη ;

—Ο Ρασκάς σκிரτάει. Εινε ίσως ή άποφασιστική στιγμή, κατά την οποία ένα άπλό ψέμμα σώνει μιά ανθρώπινη ζωή. Παλεύει, ό Ρασκάς. Διστάζει. "Επειτα, σκέπτεται έξαφνικά :

—Μπιά!... Ο κ. ντέ Σαμπριάκ ποτέ δέν θά τολμήση να καταγγείλη τόν έαυτό του!

—Και φωναχτά τώρα, κατάχλωμος άπ' τό βαρύ φορτίο μέ τό όποιο φοστώνει ή συνείδησι του, άποκρίνεται :

—'Εγώ, πανιερώτατε... 'Εγώ!...

—Ρασκάς, είσαι ένας πιστός όπρητής... Πήγανε στόν ταμία μου... Σε περιμένει... 'Η λέξι την οποία μόδες, άξίζει με ζυγιστή με χρυσάφι... Πήγανε τώρα... Κι' έλα τό βράδυ στό σπίτι μου, για να μοι διηγηθής με λεπτομέρειες πώς πήγε τό ταξίδι σου, και πώς συνέθη τό πράγμα!...

—Μιά στιγμή, πανιερώτατε... "Επρεπε να είμαι έδώ από δεκαπέντε ημέρες πριν, μιά πού ή κυρία ντέ Λεσπάρ πέθανε στις 23 Φεβρουαριου... 'Η άργοπορία μου αυτή συνέθη, γιατί ζήτησα κάποιον, ό οποίος έξαφανίστηκε την έπομένη της κηδείας... Κάποιον, πού τόν κατασκόπευα επί έναν μήνα, κι' ό οποίος μοι γλύστηρε άνάμεσα άπ' τά χέρια ή στιγμή άκριβώς πού θά τόν τσάκωνω... "Εστω... Θά τόν ξαναβρω!

—Γιά ποιόν μοι μιλάς, Ρασκάς!... Καθόλου δέν μ' άρέσουν ή σκοτεινές άναφορές σου, φίλε κύριε!...

—Συγγνώμη, πανιερώτατε... Πρόκειται για την κήρη της γαλαζοσίματης αυτής κυρίας... Γιά τήν 'Ανναίδα ντέ Λεσπάρ!

—'Η 'Ανναίς!... Αυτό τό κορίτσι!...

—Αυτό τό κορίτσι κυβερνούσε και καθωδηγούσε την μητέρα του! Ξαναλέει υπόκωφα ό κατάσκοπος. "Απατηθήκαμε, πανιερώτατε!... Αυτό τό κορίτσι έπρεπε να χτυπηθεί!

—Ο καρδινάλιος σκிரτάει.

—Ναί!... "Επρεπε ν' άφήσουμε ή μητέρα να ζήση, και να σκοτώσουμε την κήρη της! προσθέτει ό κατάσκοπος με μιά παρφορη φιλοδοξία, άνώτερη ίσως άπ' τις δυναμίες του.

—Τά ψυχρά μάτια τού καρδινάλιου άστράφτουν. Κι' ό Ρασκάς έξακολούθει :

—Αυτή ήταν ό κίνδυνος, έκλαμπρότατε! Μοι έξεφυγε... 'Αλλοίως θά τήν είχα στείλη, ν' ανταμώση ή μητέρα της... Πού εινε τώρα;... "Ω, πιστέψτε με: Είκοσι εύπατριδα συνωμότες δέν άξίζουν, όσο άξίζει αυτό τό κορίτσι!... "Ισως νάρθη να σας βρω!... "Αν συμβή αυτό, προσέξτε... Ούτε τρέμει, ούτε συγχωρεί, ούτε άποφιλίζεται ή 'Ανναίς ντέ Λεσπάρ!

—Ο Ρισελιέ κατοουφιάζει. Σκέπτεται, ύπολογίζει, σινδιάζει. Δέν όνειροπολεί ή λατρευτή του, τώρα. Σχεδιάζει μιά δολοφονία. Ψάχνει. 'Η σκέψι του, ή σκληρή κι' άπρόθυμη από τόν οίκο, προχωρεί άδισταχτα μέσα στόν λαθούρινο πού οδηγεί στό έγκλημα, στό αίμα. Σκέπτεται, όχι πώς να φεισθί ή να λυπηθί αυτό τό κορίτσι, αλλά πώς θά τό πιάση στις τεχνικές παγίδες του, και πώς θά τό γκρεμίση ύστερα στη σκοτεινή τού τάφου... Σαφικά, σηκώνει τό κεφάλι του : Βρήκε!

—Ρασκάς, είδες στό 'Ανζέ αυτόν τόν βορβόνο ντέ Σαμπριάκ;

—Μάλιστα, πανιερώτατε! άπαντάει ό κατάσκοπος, πνίγοντας

μιά άθελη άνατριχίλα. Ξεκίνησε για τό Παρίσι την ίδια ημέρα με μένα... Εινε έφωδιασμένος με συστατική έπιστολή προς την έκλαμπρότητά σας, για να τόν δεχθίτε σε άκράσι... 'Ο άθρώπος αυτός είν' ένα πολύτιμο άπόκτημα για σας, πανιερώτατε... Είκοσι τριών χρόνων, χειροδύναμος, σέβλτος και σπαθί καλύτερο ίσως άπ' τό ρημίσιομένο σπαθί τού Τραγκαβέλ!

—Τού Τραγκαβέλ ;

—Μάλιστα... Τού άριστοτέχνη αυτού της έξιφομαχίας, ό όποιος έχει την πιο πολυσύχναστη από μαθητάς όπλομαχητική σχολή, στό Παρίσι... Τόν ξερω και τόν Τραγκαβέλ, πανιερώτατε... Πρέπει κι' αυτόν να τόν άποχίσετε!

—Θά έβουμε... 'Η άναφορές τών κατασκόπων λένει, ότι αυτός ό Σαμπριάκ λατρεύει ή θεοποιεί ντέ Λεσπάρ... Εινε άληθινό ;

—'Αληθινό, πανιερώτατε... Και την ψυχή του ακόμα θά πούλοσε στό διάβολο, άρκει ό διάβολος να τού προσφέρει την 'Ανναίδα...

Κι' ύστερα μουρμουρίζει μέσα του :

—Χμ... Την έχει πούλησε κιόλας την ψυχή του σε κείνον, άφου, για να κατακτήση την κήρη, «καίνιας» καλά ή μητέρα!...

Κι' ύστερα πάλι, φώναζε :

—Αυτά πού λέτε, πανιερώτατε...

Και...

—'Ακουσε δώ, Ρασκάς: διακόπτει ό Ρισελιέ, με ψυχρό βλέμμα κι' άπαισιο χαμογέλο. Μη φροντίζεις πια για αυτό τό κορίτσι... 'Εσύ με άπάλλαξες άπ' ή μητέρα... Τώρα ό Σαμπριάκ θά με άπαλλάξη άπ' την κήρη!...

—Και πώς, πανιερώτατε ;

—Μέ τό να την πατρευθί!

Χαμογελεί ό Ρισελιέ φρικιαστικά, έξεστομίζοντας αυτή ή φράσι του. Κι' ό Ρασκάς, ό κατάσκοπος, ό άνθρωπος τού μαγαριού και τών δολοφονιών, άνατριχιάζει έντονότερα, βλέποντας τό χαμόγελο αυτό...

Κι' ένώ άπουρέται, ύπακούοντας σε σχετικό γνέψιμο τού καρδινάλιου, μουρμουρίζει :

—Ο Σαμπριάκ σύζυγος της 'Ανναίδος ντέ Λεσπάρ!... Εινε φριχτό αυτό!...

—Ο Σαμπριάκ!... Φριχτό!... Φριχτό!...

—Ο καρδινάλιος χτυπάει τό κουδούνι. "Ενας όπρητής με έπίσημη οικουστολή μπαινει. Άνοίγει διάπλατα τις δύο πόρτες με τά διπλά θυρόφυλλα, ή όσπες βρίσκονται ή μιά άντικρύ στην άλλη. 'Η μιά πόρτα οδηγεί σε μιά άπέραντη στοά, ή άλλη στό παρεκκλήσιο. Τό σαλόνι γεμίζει από εύπατρίδες, από επισκόπους, από άρχιεπισκόπους...

—Ο Ρισελιέ πέρνει τά διάσημα τού καρδινάλιου αξιωματίου του, και προχωρεί. Τόν περιστοιχίζει μιά μεγαλοπρεπής πομπή από άρχιερείς, ή όποια ψάλλει έναν ύμνο προς τιμήν του. Στό παρεκκλήσιο βροντούν τά όργανα της λειτουργίας, και σύννεφα θυμιαμάτων άνεβαίνουν στα ύψη από χρυσά θυμιατήρια, καθλώνοντας κάπως

την λάμψη τών αναρίθμητων άναμμένων κεριών.

Μέσα σ' αυτό τό φαντασμαγορική μεγαλοπρεπείας πλαίσιο, βρισκεται μιά όμας πιδ καταπληκτικής μεγαλοπρεπείας : Εινε ό βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΓ', ή σύζυγός του "Αννα ή Αύστριακή, ή μητέρα του Μαρία τών Μεδίκων, ό Γάστον ντ' 'Ανζου, οι Κονδέ, οι Ροάν, οι Κουαλέ οι ντ' Αγκυγιόν, οι Μονπανσιέ, οι Σεβρέζ, οι Σουασόν, οι Μοντουρανού, οι Σαλαί, όλοι οι μεγάλοι εύπατριδαί, ή βασιλική Αύλη, δόλοκληρη ή άλλη της Γαλλίας, σκυμμένη προς σ' έναν άθροισμό!...

Γιά μιά στιγμή, ό Ρισελιέ σταματάει στην είσοδο τού παρεκκλήσιου. Με σπληλωμένο ύπερήφανα τό κορμί του, άκτινοβόλος, βλέπει όλα αυτά τά ένδοξα κεφάλια να ύποκλίνονται μπροστά του. "Εξαφνα, κι' ένώ πρόκειται να βαδίση προς τόν βωμό, κλονίζεται : "Εκει κάτω, στό βάθος τού παρεκκλήσιου, εινε μιά γυναίκα, ή όποια δέν ακούει... ή όποια εινε όρθη, και τόν κυτάζει στό πρόσωπο άφήσιστα, προκλητικά, άτρωμα...

Εινε νέα... Ξαθή, με μαύρα μάτια. "Ωραιά, ύπερήφανα, και λάμπει όλη από άπόφασι και τόλμη...

—Ο Ρισελιέ χλωμιάζει από λύσσα... Τρέμει, ό Ρισελιέ... Τά μάτια του άντιφεγγίζουν άπειλες τρομερές, άνοθέματα, κατάρες... Κι' ή νέα τού άνταποδίδει με τά φλογερά της μάτια όλες αυτές τις άπειλές... Εινε σάν μιά ζωντανή κήρυξι άμείλιχτου πολέμου, άναμεταξύ τους...

Και τώρα πού ό καρδινάλιος βαδίζει προς τόν βωμό μέ σαμαδικό βήμα, τό πρόσωπό του εινε χαλκοπράσινο από μίση—

Ο κατασκόνιος κατάσκοπος Κορινθιά

—Είμαι ο θαρδάνος Έκτωρ ντέ Σαιμπριάκι!
—Κι' εγώ απλώς, ο Τραγκαθέλ! Λέει ο άγνωστος χαιρετώντας, Τραγκαθέλ, διευθυντής της «Ακαδημίας τών Καλών Παιδιών», διδάσκαλος της όπλομαχίας!

Και χαιρετώντας πάλι με άπειρη χάρη, προσθέτει:
—Λοιπόν, ώρεθουάρ για αύριο, κύριε θαρδάνε! Θά σάς περιμένω...

Ο Σαιμπριάκι συγκρατεί ένα κίνημα άπειλητικό. "Έπειτα πηδάει στο άλλογ του, τό σπηρουνίζει άσπλαγχαν κι' εξαφανίζεται καλτζάζοντας προς τό Παρίσι. Ο διδάσκαλος της όπλομαχίας άνασηκάνει τούς ώμους του, επιστρέφει στο σπίτι, άπ' τό όποιο βγήκε, σταματάει για μία στιγμή στην πόρτα και μουρμουρίζει έλλιμένα:

—Κι' όμως, ούτε καν με κύτταξε εκείνη!...

Είτε η αλήθεια! Ούτε τον κύτταξε καθόλου τον γενναίο Τραγκαθέλ, ή Άννας ντέ Λεσπάρ. Μονάχα ένα θιαστικό βλέμμα, φευγαλέο, άστραπιαίο, τοδριέει. Μόλις έμφανίστηκε ο Τραγκαθέλ, ο σωτήρας της, ή Άννας ούτε ζήτησε καν να μάθη ποιος ήταν. Μία σκέψη κυριαρχούσε τότε στο μυαλό της: Πώς να μπη τό γρηγορότερα στον σπίτι, δίχως ο Σαιμπριάκι ν' αντίληφθ ή τίποτε!

Γρήγορη λοιπόν σαν άστραπή, έστριψε τή γωνία της όδοϋ Κουρτώ, κι' ώρμησε μέσα σε μία μισοανοιχτή θύρα, ή όποια άσφαλώς περιέμενε τήν άφιξη της, για να άνοιξη έντελώς και να κλείση έπειτα όρμητικά.

Έκει, σ' ένα πλατό χώλλ, ή Άννας κάθεται για λίγο, καθισαγάκι, συνέρχεται. Τό στήθος της εινε φουσκωμένο. Η καρδιά της χτυπάει...

Και τότε... τότε μονάχα ψιθυρίζει:

—Αυτό... αυτός ό γενναίος άγνωστος θά μονομαχήση προς όραμ μου!... Θά διακινδυνέψη τή ζωή του με έναν άπ' τούς τρομερωτέρους εφινομάχους της Γαλλίας, τό Σαμπριακ... Ω, πώς θά ήθελα να μάθω ποιος εινε!

Ακούει, για λίγο, τό γρήγορο χτυποκάρδι της όνειροπολώντας... Έπειτα, ξαναμουρμουρίζει:

—Εμπρός!... Δέν έχω τό δικαίωμα, ούτε ν' άργοπορώ, ούτε να συγκινουόμαι... Έμπήκα στον στενόχωρο δρόμο πειά... Θά βαδίσω ώς τό τέρας του τώρα, έστω κι' άν πρόκειται να συναντήσω τον γκρεμό που θά με καταπιή. Η πεθαμμένη καταράστηκε. Πρέπει να έκδικηθώ. Θά σ' έκδικήσω, ναί, μητέρα μου!...

Ο διδάσκαλος της όπλομαχίας ανέθηκε στο σπίτι του. Καθόταν ψηλά, έκει πάνω σε μία σοφίτα, τήν όποια εχε μεταμορφώσει σε γοητευτικό δωματιάκι. Τρέχει τώρα κι' άνοίγει έναν φευγίτη και σκούντας κάτω στον ώμορφο και μεγάλο κήπο του άντικρουού μεγάρου, ψιθυρίζει:

—Θά τήν δω πάλι... Όπως τή θέλω δέκα ήμέρες τώρα, καθισμένη σ' έκεινο τό παγκάκι!

Αυτός ο κήπος θρίσκειται πίσω άπ' τό σπίτι, στο όποιο μπήκε και κατοικεί ή Άννας ντέ Λεσπάρ! Εινε ο κήπος του σπιτιού

που μένει ή γενναία κόρη, που κρύβεται για να έκδικήση τέρατα της. Άλλά τί πράγμα εινε αυτός ο Τραγκαθέλ;... Η ιστορία τών καμωμάτων του και τών κατορθωμάτων του, θά σάς τόν ζωγραφίση τέλεια άπ' τό κεφάλι ως τά νύχια του:

Εινε είκοσιδυό χρόνων, γοργός, εολύγιος, σθέλιος. Δέν νοιώθει καμιά π'κρα για τή ζωή, εινε αισιόδοξος σαν ήγούμενος μοναστηριού και μονάχα νοιώθει τότε-πότε τρελλούς θυμούς κι' εξάψεις, γιατί εινε ευερέθιστος. Έχει πρόσωπο άφελές και περήφανο, μαλλιά άφθονα, μάτι έ-

ξυμνο και τίμιο, μουστάκι λεπτό. Τό σύνολο του εινε άνεκφραστο άρμονικό, που κινεί δρους τόν γνωρίζουν σε άκατανίκητη συμπάθεια και ή ύπαρξη του άκτινοβολεί από νεότητα, ρώμη κι' ήπιτοική άνδρεία...

Αύτ ή στιγμή ο Τραγκαθέλ, άπ' τό ύψος της σκοπιάς του, κυττάει με λατρεία τόν κήπο Έκείνης, τήν όποια λατρεύει από μακριά, χωρίς να τήν ξέρη ποία εινε.

Δυό άνθρωποι μπαίνουν τώρα στη σοφίτα του. Ο ένας έχει άθλητικό κορμί και πρόσωπο πλατό κι' άνοιχτόκαρδο. Ο άλλος εινε ψυχρός, λιγύλογος, δίχως πολλές χειρονομίες, εϋπατριδης με άμειμπτο ντύσιμο. Ο Τραγκαθέλ στρέφει κι' άπλώνει τά δυό του χέρια για να σφίξη τά δικά τους.

—Διδάσκαλε, του λέει ο κολλοσός, άφινετε λοιπόν τή σχολή σας;

—Ναί... Θά άνεγκαστώ μου φαίνεται να τήν κλείσω κι' ύστερα να πάω να κρεαστώ!... Ποιος θά μονομαχή τώρα, ύστερα άπ' τά διατάγματα του Ρισελιέ εναντίον της μονομαχίας;

—Τραγκαθέλ, λέει σοβαρά ο ψυχρός εϋπατριδης. Έμαθα τό όνομα της άγνώστου σας!...

—Μωλουό! φωνάζει έξαλλος από χαρά ο Τραγκαθέλ. Άγαπητή μου κόμη Μωλουό!... Η εϋγνωμοσύνη μου θά... ..

—Άφήστε τα αυτά... Η άγνωστός σας ονομάζεται...

Σιωπάνει εξακνικά και διατάζει ο κόμης ντέ Μωλουό. Ρίχνει αυγχρόνως ένα βλέμμα σ'αυτό τον Τραγκαθέλ. Αυτό τό δνομα, τό όποιο έμαθε, εινε από κείνα που γεννοϋν τόν τρομό ή τή δυστυχία...

—Λοιπόν, ρωτάει με περετό ο Τραγκαθέλ. Πώς ονομάζεται, άγαπητέ μου φίλε;

—Ονομάζεται Άννας ντέ Λεσπάρ!

—Άννας!... Τί λατρευτό δνομα!... Άπό σήμερα και στο έξής, θ' άνθήση διαρκώς στα χείλη μου!... Σ' ευχαριστώ άπείρωσ, Μωλουό!... Κι' εσύ, καλέ μου Μονταριόλ, έξερεις ότι μονομαχώ αύριο θράδυ;... Μονομαχώ με έναν κάποιον Σαιμπριάκι, ο όποιος πρόσβαλε τήν έκλεκτή μου!... Άννας!... Άννας!...

—Άχ, άγαπητέ μου κόμη, πόσο σ' εϋγνωμονώ!...

—Όμορφο πραγματικά δνομα, τό Άννας! λέει ο κόμης. Έπίσης κι' αυτόν τόν Σαιμπριάκι, τόν γνώρισα κάποτε στο Άνζέ... Εινε καλός μονομάχος όμως και μπορεί κάλλιστα να σε σκοτώσει... Θά ήταν κρίμα!...

—Τί ήθε να κήνη στο Παρίσι; ρώτησε ο Τραγκαθέλ.

—Δέν ξέρω... Άλλά... σταθήτε, ρωτήστε τόν όπρητή μου...

Ήταν άλλοτε μαζί με τόν Σαιμπριάκ, και θά ξέρη να σας πη πολλά για λογαριασμό του... Αυτό που ξέρω έγώ, εινε...δτι εινε λαμπρός και τρομερός εφινομάχος... Και φοβούμαι για τή ζωή σας!

—Διάθολει!... Θά ιδρώση ώσωπο να σας σκοτώση! Έκανε εϋθυμα ο Μονταριόλ στον Τραγκαθέλ.

—Σιωπή, Μονταριόλ! Ξεφώνησε έκείνος. Κι' εσάς, κόμη, σας ευχαριστώ για τή σημερινή χαρά που μου προενησάτε!

—Όστε είστε άποφασισμένος να άγαπήσετε τή δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ;

—Τήν αγαπώ! μουρμουρίζει με πάθος ο Τραγκαθέλ. Εινε δέκα ήμέρες τώρα, που ή ζωή μου ζναστατώθη κ ε... Όρες ολόκληρες τήν περιμένω κάθε ήμέρα δω πάνω... Κι' όταν τήν δω για μία στιγμή σ' έκεινο έκει τό παγκάκι, ζώ με τήν έλπίδα κατόπιν δς αύριο που θά τήν ξαναδώ τήν ίδια στιγμή!...

—Λοιπόν, λέει ψυχρά ο κόμης, θέλετε να σας άναγγειλώ κάτι;

—Λέγετε, άγαπητέ μου κόμη...

—Λοιπόν, άκοδοστε... Άν ο Σαιμπριάκι δέν σας τρυπήση τό στήθος με καμιά καλή σπαθιά, ο έρωσ σας θά σας σκοτώση άκόμη πιο σ'γουρα!...

(Άκολουθεί)

